

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **Z. L., s.r.o., IČO: X**
sídlem N. v. 218, O.

zast. advokátem JUDr. Petrem Doležalem
sídlem Mazovského 476/2, 181 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2023, č. j. JMK 134360/2023, sp. zn. S-JMK 100520/2023/OD/Kš,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 8. 9. 2023, č. j. JMK 134360/2023, sp. zn. S-JMK 100520/2023/OD/Kš, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně, advokáta JUDr. Petra Doležala.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2023, č. j. JMK 134360/2023, sp. zn. S-JMK 100520/2023/OD/Kš („napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rosice ze dne 24. 5. 2023, č. j. MR-C21418/23-ODO Pal („prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupků podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů („zákon o silničním provozu“), jichž se měla jako provozovatelka blíže specifikovaného motorového vozidla dopustit tím, že v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, a to ve dvou případech.
3. Dne 5. 1. 2023 v X hod., na pozemní komunikaci v obci V. P. na silnici X v blíže vymezeném úseku ve směru jízdy na Náměšť nad Oslavou blíže neustanovený řidič řídil uvedené motorové vozidlo žalobkyně a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích mu byla po zvážení odchylky naměřena nejnižší skutečná rychlost 60 km/h.
4. Dne 7. 1. 2023 v X hod., na pozemní komunikaci v obci V. P. na silnici X v blíže vymezeném úseku ve směru jízdy na Náměšť nad Oslavou blíže neustanovený řidič řídil uvedené motorové vozidlo žalobkyně a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích mu byla po zvážení odchylky naměřena nejnižší skutečná rychlost 79 km/h.
5. Za spáchané přestupky byla žalobkyni uložena podle § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich („zákon o odpovědnosti za přestupky“) a podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 2 500 Kč.

II. Obsah žaloby

6. Žalobkyně brojí proti napadenému rozhodnutí dvěma námitkami. Jednak má za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a jednak namítá jeho nezákonnost z důvodu nezákonnosti měření rychlosti Městskou policií Rosice.
7. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobkyně spatřuje v tom, že žalovaný dostatečně nevypořádal její odvolací námitku spočívající v tvrzeném porušení absorpční zásady v důsledku nevedení společného řízení. V odvolacím řízení žalobkyně uvedla, že proti ní bylo vedeno více řízení samostatně, a že tak mělo dojít k jejich projednání ve společném řízení. Proto navrhla, aby bylo dokazování doplněno o výpis řízení, která byla proti žalobkyni vedena z úřední evidence, neboť touto evidencí musí správní orgán disponovat.
8. Žalovaný tento důkazní návrh žalobkyně nevypořádal, což je samo o sobě procesní vadou. K celé její námitce se pak vyjádřil pouze velmi stručně a nesrozumitelně. Pokud žalovaný uvedl, že „správní orgán z úřední povinnosti tuto skutečnost zjišťoval“, žalobkyni není zřejmé, zda tímto správním orgánem je žalovaný či Městský úřad Rosice. Nelze tak rozeznat,

zda žalovaný dostal své úloze a přezkoumal rozhodnutí o přestupku v plném rozsahu dle § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ať již ale byl pojmem „správní orgán“ míněn orgán odvolací či orgán prvostupňový, napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť přijatý závěr o neporušení absorpční zásady není opřen o žádné důkazy či jiné podklady pro rozhodnutí.

9. Žalobkyně s odkazem na § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky uvedla, že se ve společném řízení projednají všechny přestupky, k jejichž spáchání došlo před zahájením řízení o prvním z nich. Z hlediska posouzení práva na vedení společného řízení, a tedy práva na absorpci správního trestu, tak bylo relevantní datum spáchání přestupku, datum zahájení řízení a údaj, zda již byla pravomocně uložena pokuta. Takové údaje však rozhodnutí o přestupku ani napadené rozhodnutí neobsahuje. Proto není možné přezkoumat přijatý závěr, že nebyly dány důvody k vedení společného řízení. Ve věci přitom bylo zřejmé, že proti žalobkyni bylo vedeno vícero přestupkových řízení.
10. Měření rychlosti proběhlo podle žalobkyně v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu. K listině doložené žalovaným (listina PČR ze dne 5. 3. 2012, č. j. KRPB-10685-2/ČJ-2010-060306, nadepsaná „Schválení úseků pro měření MP Rosice“) se žalobkyně v průběhu přestupkového řízení vyjádřila tak, že jde o listinu starou a tedy neplatnou, neboť obdobná stanoviska jsou typicky vydávána s platností jednoho roku. Nadto nebylo prokázáno splnění podmínek vyjádřených policií v tomto stanovisku. Žalovaný tuto námitku žalobkyně reflektoval v jedné větě tak, že „schválení úseků měření rychlosti MP Rosice“ je platné a žalobkyni bylo zasláno jako „důkaz zveřejnění informace o měření rychlosti v obci Vysoké Popovice, silnice I/23“. Takové vypořádání své námitky považuje žalobkyně za nedostatečné. Žalobkyně nicméně trvá na svém tvrzení, že platnost stanoviska dle § 79a zákona o silničním provozu je zásadně jeden rok, a že ani jedna ze čtyř podmínek měření obsažená v závěru stanoviska policie nebyla splněna.
11. K tomu doplnila, že odkazované stanovisko PČR ze dne 5. 3. 2012 vůbec neexistuje a nikdy nebyl vydán. Žalobkyně požádala údajného původce dokumentu (Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje) dle zákona o svobodném přístupu k informacím o zaslání tohoto dokumentu. Dostala odpověď, že předmětné číslo jednací „není evidováno“. Policie dále uvedla, že existovala další dvě čísla jednací, která se částečně shodovala, tyto dokumenty však byly skartovány. Sdělení policie ze dne 2. 11. 2023 přiložila žalobkyně k žalobě. Žalobkyně dále rozvedla pochybnosti o tom, že byly splněny podmínky stanovené v tomto (nevidovaném) stanovisku PČR.
12. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

13. Žalovaný s žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. K námitce nepřezkoumatelnosti týkající se otázky společného řízení uvedl, že vycházel z odůvodnění rozhodnutí o přestupku, v němž správní orgán při stanovení výše sankce přihlížel k předchozím řízením s žalobkyní.
14. Ke stanovisku ve věci „schválení úseku měření rychlosti MP Rosice“ uvedl, že jej považuje za platné. Toto stanovisko nemá stanovenou dobu platnosti, je tedy uzavřeno na dobu neurčitou. Žalovaný dále odkázal na § 73 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle něhož je městská policie jiným správním orgánem, který v případě důvodného podezření na

spáchání přestupku je povinen tuto skutečnost oznámit. Všechny náležitosti měření rychlosti podle § 79a zákona o silničním provozu byly splněny.

15. Žalobkyně v reakci na vyjádření žalovaného uvedla, že jím byla potvrzena důvodnost žaloby. Přestupkové řízení provázel zmatek. Již v podaném odporu upozornila na proti ní samostatně vedená řízení a navrhla je sloučit do řízení společného. Správní orgán prvního stupně popsal teorii společného řízení, připustil vedení více řízení proti žalobkyni, nezjistil však skutečnosti relevantní pro posouzení povinnosti k vedení společného řízení, resp. zohlednění dříve uloženého trestu. Žalobkyně proto v odvolání výslovně navrhla opatření výpisu z úřední evidence, z něhož by bylo zřejmé, jaká řízení jsou s žalobkyní vedena. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tento důkazní návrh nevypořádal a ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění rozhodnutí o přestupku. Takový postup považuje žalobkyně za nesrozumitelný a trvá na své žalobní argumentaci.
16. Za zcela irelevantní považuje žalobkyně žalovaným uváděnou skutečnost, že obecní policie má povinnost k oznamování přestupku. Schválení úseků měření rychlosti nemá stanovenou dobu platnosti, žalobkyně však jeho platnost učinila spornou, a to nikoli ze spekulativních důvodů, ale ze znalosti, jak věci zpravidla bývají. Její námitku tak bylo v odvolacím řízení na místě vypořádat doplněním dokazování (např. dotazem na policejní orgán). To učiněno nebylo. Žalovaný se ani jakkoli nevyjádřil k tomu, že policie vydání takového dokumentu sama popřela.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Při splnění podmínek řízení soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů („s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
18. Žaloba je důvodná.
19. Z napadeného rozhodnutí, a to ani ve spojení s rozhodnutím o přestupku, není vůbec seznatelné, zda při projednání přestupků žalobkyně mělo být vedeno společné řízení ještě s jinými přestupkovými řízeními, a zda případně bylo nutné aplikovat zásadu absorpce.
20. Žalobkyně od počátku přestupkového řízení (prvně v odporu ze dne 6. 4. 2023) poukazovala na skutečnost, že je s ní vedeno (resp. bude vedeno) řízení o vícero přestupcích a navrhovala proto jejich projednání ve společném řízení, resp. uložení správních trestů v souladu s absorpční zásadou. Přestože součástí správního spisu není výpis z evidence přestupkových řízení, která byla či aktuálně jsou s žalobkyní vedena, odůvodnění na s. 8 rozhodnutí o přestupku takovou informaci obsahuje. Správní orgán prvního stupně potvrdil, že proti žalobkyni jako provozovatelce vozidla „je vedeno u zdejšího správního orgánu celkem sedm správních řízení týkající se přestupku podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“. Dále jsou zde uvedeny spisové značky těchto řízení (včetně některých řízení společných) ve spojení s údaji, kdy byl přestupek žalobkyni oznámen a kdy bylo přestupkové řízení zahájeno.
21. V odůvodnění rozhodnutí o přestupku následuje teoretická pasáž, v níž správní orgán mj. uvedl, že ve „společném řízení však bude možné projednat pouze přestupky spáchané před zahájením přestupkového řízení o prvním z přestupků“, resp. že správní orgán „ve společném řízení neprojednává a neukládá úhrnný trest za přestupky spáchané až po zahájení přestupkového řízení“, a že „přestupky spáchané před zahájením řízení je nutno projednat ve společném řízení“.

Následně uvedl, že pokud správní orgán včas nezjistil některý z přestupků, o nichž měl vést společné řízení, ale přesto aplikoval absorpční zásadu, jednalo se o procesní vadu, která však neměla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. A dále, že *„společné procesní řízení je procesním institutem, který má významné důsledky pro aplikaci absorpční zásady, ale není její nevyhnutelnou podmínkou“*.

22. Citované úryvky z odůvodnění rozhodnutí přestupku vycházejí z právní úpravy (§ 88 odst. 1 a 3 zákona o odpovědnosti za přestupky) a odrážejí též judikaturní praxi (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 1 As 301/2016-58, ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 As 255/2017-27). Z odůvodnění rozhodnutí o přestupku však není vůbec zřejmé, zda a jak byla tato obecně platná pravidla v případě žalobkyně aplikována. Nebyla tedy dána uspokojivá odpověď na otázku, zda mají či měly být aktuálně řešené přestupky žalobkyně projednány ve společném řízení s přestupky, pro něž je žalobkyně projednávána v jiných běžících řízeních.
23. Z pouhého výčtu přestupkových řízení, která byla s žalobkyní již zahájena, tuto skutečnost zjistit nelze, neboť tento výčet neobsahuje informaci o datu spáchání přestupků. Z odůvodnění rozhodnutí o přestupku tak není jasné, zda řízení o přestupcích spáchaných dne 5. 1. 2023 a 7. 1. 2023, o nichž je vedeno toto řízení, neměla být zahrnuta do některého z řízení, jež jsou s žalobkyní aktuálně vedena. Přitom minimálně u řízení zahájených dle odůvodnění o přestupku s žalobkyní až dne 27. 3. 2023 a 15. 5. 2023 by tak tomu být mohlo, neboť přestupky řešené v nyní posuzovaném řízení měly být spáchány ještě před zahájením těchto řízení. Ani z úvah správního orgánu prvního stupně o uložení správního trestu není zřejmé, že by byla jakkoli zvažována aplikace absorpční zásady při uložení úhrnného správního trestu u sbíhajících se přestupků, tj. těch, o nichž mělo být případně vedeno společné řízení. Prvostupňový správní orgán se tedy svojí případnou povinností vést společné řízení nezabýval a ani k námitce žalobkyně nevysvětlil, proč nyní řešené přestupky nezahrnul do společného řízení s přestupky řešenými v jiných řízeních, jež s žalobkyní v pozici obviněné souběžně vede.
24. Žalovaný uvedené pochybení správního orgánu prvního stupně nenapravit, přestože žalobkyně v odvolání namítala: *„Závěrem vznášíme námitku nevedení společného řízení. Správní orgán sice vede pod shora nadepsanou spisovou značkou společné řízení o dvou skutcích, ale k tomu namítáme, že je to nedostatečné. Proti nám jsou totiž vedena ještě další řízení, u nichž byla splněna podmínka k jejich sloučení do řízení společného a k započtení pokuty a uložení pouze 1x nákladů řízení.“* Žalobkyně tedy zcela logicky a srozumitelně požadovala odpověď na otázku, kterou jí správní orgán prvního stupně nezodpověděl, a která mohla mít vliv na uložení sankce. K tomu žalobkyně navrhla, aby byl k důkazu proveden výpis z úřední evidence všech jejích přestupků, neboť tento podklad prokáže, zda měl správní orgán za povinnost do společného řízení zahrnout i další přestupky a při ukládání pokuty postupovat v souladu se zásadou absorpce.
25. Odpověď žalovaného na tuto odvolací námitku žalobkyně byla následující: *„Žalobce neuvedl, kterého řízení by se porušení absorpce mělo týkat, ani že by k porušení této zásady vůbec došlo. Správní orgán úřední povinnosti tuto skutečnost zjišťoval, důvody pro vedení společného řízení neshledal.“* Návrh na doplnění dokazování výpisem z evidence, který by dokumentoval přestupková řízení, jež byla či jsou s žalobkyní vedena, přitom úplně „vymlčel“. Ve vyjádření k žalobě pak žalovaný pouze konstatoval, že *„vychází z odůvodnění rozhodnutí, ve kterém správní orgán I. stupně uvádí, že při stanovení výše sankce přihlížel právě k předchozím řízením s žalobcem“*.

26. Soud se ztotožňuje s námitkou žalobkyně, že odůvodnění napadeného rozhodnutí ani ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým nedává uspokojivou (resp. vlastně žádnou) odpověď na otázku, zda řízení o nyní projednávaných skutcích žalobkyně neměla být sloučena do jiného společného řízení. Žalovaný měl nejen k námitce žalobkyně, ale též z úřední povinnosti (jak ostatně sám přiznává) podmínky pro tento postup zjišťovat, a zajistit podklad, z něhož by bylo možné tuto otázku zodpovědět, neboť správní orgán prvního stupně to neučinil, resp. takový podklad do správního spisu nezaložil. Žalobkyně dokonce žalovanému „napověděla“, že je na místě obstarat evidenci jejích přestupkových jednání na úseku zákona o silničním provozu. Žalovaný se však bez dalšího spokojil s odůvodněním správního orgánu prvního stupně, nicméně jak bylo uvedeno výše, toto odůvodnění bylo nedostatečné.
27. Žalovaný tedy pochybil. Jednak proto, že nedostal povinnosti přezkoumat soulad rozhodnutí o přestupku s právními předpisy (tj. včetně § 88 odst. 1 a 3 zákona o odpovědnosti za přestupky) a nenapravit pochybení správního orgánu prvního stupně, a jednak proto, že citovanou odvolací námitku žalobkyně dostatečně nevypořádal a její důkazní návrh vůbec nerefletoval. Toto pochybení je důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí.
28. Žalobkyně dále zpochybnila platnost stanoviska Policie ČR ze dne 5. 3. 2012, č. j. KRPB-10685-2/Čj-2010-060306, s označením „Schválení úseků pro měření rychlosti MP Rosice“, které do správního spisu založil správní orgán prvního stupně. Stejnou námitku vznesla i v rámci odvolacího řízení (po seznámení s podklady pro rozhodnutí). S odkazem na zastaralost stanoviska a jeho neplatnost zpochybnila naplnění § 79a zákona o silničním provozu, podle něhož je *„za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií“*. Žalovaný k této námitce v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze konstatoval, že schválení úseku měření rychlosti MP Rosice *„považuje za platné“* a že žalobkyni bylo *„zasláno jako důkaz zveřejnění informace o měření rychlosti v obci Vysoké Popovice, silnice I/23“*.
29. Správní orgány jsou povinny shromažďovat podklady prokazující, že měření bylo vykonáváno v souladu s § 79a zákona o silničním provozu. Tyto skutečnosti se dokládají například dohodami mezi Policií ČR a obecní policií, případně stanovisky Policie ČR (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2022, č. j. 7 As 325/2019-34). Podklad, z něhož žalovaný naplnění požadavku § 79a zákona o silničním provozu dovozuje, je součástí správního spisu. Soud má však za to, že žalobkyně ve vztahu k tomuto stanovisku vznesla důvodné pochybnosti.
30. Touto důvodnou pochybností není bez dalšího skutečnost, že stanovisko bylo vydáno v roce 2012, a že je tedy skutečně staršího data, ani pouhé tvrzení žalobkyně (viz její vyjádření k podkladům pro rozhodnutí odvolacího správního orgánu ze dne 16. 8. 2023), že nebylo prokázáno splnění podmínek, které orgán PČR v závěru stanoviska uvedl. Jakkoli již v takové situaci mohl žalovaný vyvinout úsilí k ověření, že podmínky § 79a zákona o silničním provozu byly naplněny.
31. Soud však nemohl odhlédnout od dokumentu „Rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace“ ze dne 2. 11. 2023, vydaného ředitelem Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, který žalobkyně k žalobě doložila. Z obsahu tohoto dokumentu, který soud současně s žalobou zaslal k vyjádření žalovanému, vyplývá, že dokument

s uvedeným číslem jednacím (tj. ono stanovisko ze dne 5. 3. 2012) není v informačním systému krajského ředitelství policie evidováno. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na názoru o platnosti stanoviska, tento názor však nepodpořil relevantním tvrzením či důkazním prostředkem. Otázku platnosti a účinnosti stanoviska PČR, že v místě měření rychlosti v obci Velké Popovice, silnice I/23, má proto nyní soud za důvodně zpochybněnou.

32. Pokud by zde nebyl důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí, jak o něm bylo pojednáno výše, doplnění dokazování na podkladě konkrétního dotazu na PČR, zda existuje ve vztahu k předmětnému úseku buď dohoda mezi Policií ČR a městskou policií, nebo stanovisko Policie ČR ohledně možnosti měření rychlosti vozidel, by bylo úkolem soudu. Po vyžádání a event. zaslání požadovaného dokumentu by soud nařídil jednání (jakkoli jej účastníci řízení nepožadovali), na němž by provedl nové důkazy (včetně listiny doložené k žalobě). Takový postup by však byl s ohledem na potřebu doplnění dokazování a odůvodnění správního rozhodnutí z jiného důvodu zcela nevhodný a zbytečně zatěžující všechny zúčastněné. Úkolem žalovaného v další řízení proto bude, aby zajistil takové podklady, které by důvodně pochybnosti o naplnění podmínek § 79a zákona o silničním provozu vyvrátily, tyto podklady učinil součástí spisové dokumentace, a aby se v návaznosti na doplněné dokazování vyjádřil též k námitkám žalobkyně vzneseným v žalobě ohledně naplnění podmínek měření, jež měly být ze strany policie stanoveny.

V. Závěr a náklady řízení

33. Krajský soud shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem vyjádřeným výše (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tj. jednak zajistí výpis z evidence přestupkových jednání žalobkyně na úseku silničního provozu, na jehož základě bude možné učinit úvahu o povinnosti vedení společného řízení dle § 88 zákona o odpovědnosti za přestupky a případně o nutnosti aplikace zásady absorpce. Taková úvaha pak musí být součástí odůvodnění rozhodnutí o přestupku, resp. rozhodnutí o odvolání (pokud žalovaný k nápravě přistoupí sám). Dále je nutno v další řízení vyžádat a do správního spisu doložit dokument, z něhož bude zřejmé, že Městská policie Rosice byla ke dni spáchání řešených přestupků oprávněna měřit rychlost v místě spáchání přestupků ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Následně je nutno (bude-li to na v návaznosti na doplněné dokazování relevantní), vypořádat námitky žalobkyně k naplnění podmínek měření. V dalším řízení je pak samozřejmě nutné zajistit žalobkyni všechna procesní práva (viz zejména § 36 odst. 3 správního řádu).
34. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a proto jí soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem tvořených zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč, dále náklady za zastoupení advokátem za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby, podání repliky – počítaje v to i odpověď na výzvu soudu, že žalobkyně nepožaduje jednání), tedy 9 300 Kč a tři režijní paušály po 300 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 10 200 Kč. Zástupce žalobkyně je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani, tj. o 2 142 Kč. Celková výše žalobkyni přiznaných nákladů řízení tak činí 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 31. července 2024

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně